

Reggie Naus

De griezels van Bakstein

met tekeningen van Kees de Boer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.reggienaus.nl
keesdeboer-prentenboeken.blogspot.nl

ISBN 978 90 216 7712 5 / NUR 282

© Tekst: Reggie Naus 2017

© Omslag en illustraties: Kees de Boer 2017

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Een uitnodiging

Trubbel de trol sloop door de huiskamer van de familie Verhagen.

Het was laat in de nacht en de familie lag in bed. Trollen zijn nachtwezens, en dat maakte het soms een beetje saai om met mensbeesten samen te wonen. Toch had het ook voordelen. 's Nachts kon Trubbel op zijn gemak de koelkast leeg eten.

Hij moest wel voorzichtig zijn. Want van Mendert, de vader van zijn mensenvrienden, mocht hij 's nachts niet meer in de keuken komen.

Trubbel sloop naar binnen en opende de koelkast. Hij trok een beteuterd gezicht. Erg veel lag er niet in. Hij pakte een pak appelsap en goot het leeg in zijn mond. Daarna greep hij de laatste stukken kersentaart en propte ze er achter aan. Hij slikte alles door en liet een enorme boer.

'Trubbel?' klonk opeens Menderts stem van boven.

Snel rende Trubbel de huiskamer in en liet zich op de bank vallen.

Mendert kwam de trap af in zijn ochtendjas. Hij wreef de slaap uit zijn ogen.

'Was je weer uit de koelkast aan het eten?' vroeg hij.

‘Nee,’ zei Trubbel zo onschuldig mogelijk. ‘Ik zit naar de tv te kijken.’

Mendert keek even naar de tv, die uit stond. ‘Die staat niet eens aan,’ zei hij.

‘Weet ik,’ zei Trubbel. ‘Ik zit er gewoon naar te kijken.’

Mendert liep door naar de keuken. Daar stond de koelkast open. Een leeg pak sap lag op de vloer, naast de schaal waar de kersentaart op had gestaan.

‘Trubbel!’ zei Mendert boos. Hij draaide zich om.

‘Eh... ik denk dat we muizen hebben,’ zei Trubbel snel. Hij rekte zich uit en geeuwde. ‘Oef, is het al zo laat? De zon komt bijna op. Ik denk dat ik maar eens naar bed ga!’

Hij liep naar de deur onder de trap en verdween naar de kelder.

Mendert ruimde mopperend de rotzooi in de keuken op.

Hij keek naar buiten. Tussen de bomen zag hij het eerste zwakke ochtendlicht. Te laat om terug naar bed te gaan. Nog steeds mopperend over trollen ging hij terug naar boven en kleepte zichzelf aan. Daarna verliet hij het huis. Geeuwend wandelde hij naar het bospad dat naar de autoweg leidde.

Zijn humeur werd een beetje beter. Het Nevelwoud was altijd in staat om hem op te vrolijken. Het bos zag er prachtig uit in zijn herfstkleuren. De bladeren aan de bomen waren rood en geel. De grond was bedekt met een dikke laag bruine bladeren die

ritselden en ruisten bij elke stap. De lucht rook heerlijk fris na de lange, warme zomer. Ochtendnevel hing tussen de bomen.

Mendert was dol op het Nevelwoud. Hij was er samen met zijn kinderen Pepijn en Sanne gaan wonen nadat zijn vrouw was overleden. Hij had een baan gekregen als boswachter. Maar al snel bleek dat het Nevelwoud niet bepaald een gewoon bos was. Er woonden allerlei vreemde wezens. Heksen, boomgeesten, elfen... en een van die vreemde wezens woonde nu bij hen in huis.

Trubbel was een jonge trol van nog maar tweehonderd jaar oud. Zijn opa was in steen veranderd. Dat gebeurde met oude trollen als ze in het daglicht kwamen. Dus was Trubbel nu een weestrol, en hij mocht bij de familie Verhagen blijven wonen. Al had Mendert af en toe een beetje spijt van die beslissing. Trollen waren niet bepaald de gemakkelijkste wezens om mee te leven.

Mendert bereikte het einde van het bospad. De weg naar het dorpje Asborn liep hier vlak naast, en hun brievenbus stond naast deze weg. Dan hoefde de postbode niet helemaal het bos in om hun afgelegen huis te bereiken.

Mendert opende de brievenbus en haalde de post eruit. Rekeningen, rekeningen... en een brief, gericht aan de familie Verhagen.

Terwijl hij naar huis wandelde, las Mendert de brief.

Toen Trubbel 's avonds weer tevoorschijn kwam uit zijn slaapkelder, zaten Mendert en zijn kinderen op de bank voor de tv.

‘Goeiemorgen, Trubbel,’ zei Pepijn.

Zijn zus Sanne zat te lezen en zwaaide even naar Trubbel.

‘Hoi!’ zei Trubbel. ‘Ik heb honger! Wat is het ontbijt?’

‘Het avondeten is ragout van paddenstoelen met stokbrood,’ zei Mendert terwijl hij opstond. ‘Luister, Trubbel, we hebben...’

‘Wat, geen pannenkoekers?’ vroeg Trubbel. ‘Ik heb zo’n zin in pannenkoekers! Ik heb er zelfs van gedroomd! Ik droomde dat ik koning was van het land van de pannenkoekers en dat ik op een berg van pannenkoekers woonde en jullie schepten met een grote schop pannenkoekers in mijn mond. En toen veranderden jullie zelf in pannenkoekers en toen at ik jullie ook op!’ Hij likte over zijn lippen.

‘Trubbel, we hebben...’ ging Mendert verder.

‘Of taart?’ vroeg Trubbel. ‘Is er nog taart?’

‘Luister nou eens, Trubbel!’ riep Sanne vanaf de bank.

‘Wat?’ vroeg Trubbel.

‘We hebben een brief gekregen van onze familie in de stad,’ zei Mendert. ‘Onze hele familie komt samen voor een feestje en tante Adelheid vraagt of we daarna een paar dagen blijven logeren.’

‘Wat is tante Adelheid?’ vroeg Trubbel.

‘Ze is getrouwd met de broer van onze moeder,’ zei Sanne.

‘Gezellig!’ zei Trubbel. ‘Logeren! Ik heb altijd al eens een stad van de mensbeesten in het echt willen zien!’

‘Eh...’ Mendert aarzelde. ‘Jij kan niet mee, Trubbel.’

‘Wat?’ zei Trubbel. ‘Dat is niet eerlijk! Waarom niet?’ Hij wierp een smekende blik op Pepijn, zijn beste vriend.

‘Het kan echt niet, Trubbel,’ zei die. ‘De mensen in de stad mogen je niet zien.’

‘Jij kunt mooi op het huis passen,’ zei Sanne.

Mendert keek even twijfelend naar Trubbel. ‘Kun je niet een tijdje in een grot slapen?’

‘Ik wil met jullie mee!’ zei Trubbel.

Mendert schudde zijn hoofd. ‘Dat kan niet. De mensen in de stad mogen er niet achter komen dat trollen echt bestaan. Voor je het weet zit je ergens in een laboratorium opgesloten.’

‘Dat vind ik echt niet erg!’ zei Trubbel. ‘Hebben ze pannenkoekers in zo’n labovorium?’

Mendert negeerde hem en liep naar de keuken. ‘Etenstijd,’ zei hij.

‘Jullie kunnen mij toch niet helemaal alleen achterlaten?’ riep Trubbel hem na.

‘Je bent tweehonderd jaar oud,’ zei Sanne. ‘Dat is oud genoeg om alleen thuis te blijven.’

‘Maar voor een trol is dat heel jong!’ zei Trubbel. ‘Ik ben heel klein en zielig en ik kan nog helemaal

niet voor mezelf zorgen!' Hij trok een vreselijk sip gezicht en liet zich als een leeglopende ballon in elkaar zakken op de vloer. Zijn tong hing uit zijn mond en hij prikte zichzelf met een vinger in zijn ogen, zodat er tranen verschenen.

'Kijk toch eens hoe vreselijk ik eraan toe ben!' jammerde hij. 'Ik ben zo'n arm klein tro-holletje en ik ben helemaal allee-heen op deze wereld!' Hij snoot zijn neus in het vloerkleed.

'Ik vind het heel zielig voor je, Trubbel,' zei Pepijn. 'Maar het is echt beter zo. De stad is geen plek voor trollen.'

Trubbel krabbelde overeind en liep met hangende schouders naar de voordeur. Zijn neus sleepte bijna over de grond.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Pepijn. ‘Het eten is klaar.’

‘Ik ga in een boom zitten,’ zei Trubbel zacht. ‘En naar de maan huilen.’

‘Naar de maan huilen?’ vroeg Sanne. ‘Je bent toch geen wolf?’

‘Woonde ik maar bij de wolven,’ zei Trubbel. ‘Die zouden me nooit alleen laten.’ Hij sjokte naar buiten en trok de deur met een klap achter zich dicht.

‘Nou,’ zei Sanne. ‘Hij deed er minder moeilijk over dan ik had verwacht.’

Bakstein

Het was een week later. De dag waarop de familie Verhagen naar de stad vertrok.

Om afscheid te kunnen nemen van Trubbel zouden ze 's ochtends heel vroeg vertrekken, voordat de zon opkwam. Mendert had hun koffers achter in zijn auto gelegd. Nu liep hij terug naar de huiskamer, waar Pepijn en Sanne met Trubbel stonden te praten.

De trol was de afgelopen week een stuk vrolijker geworden, al wist de familie Verhagen niet zo goed waarom. Maar ze maakten zich er niet druk om. Trubbel was wel vaker nogal gemakkelijk afgeleid.

'Ik beloof dat ik af en toe zal bellen,' zei Pepijn tegen Trubbel. 'Je weet toch hoe de telefoon werkt?'

Trubbel tikte op de stereo. 'Tuurlijk!'

'Nee, dat is de stereo,' zei Sanne. 'Kom, dan leg ik je het nog eens uit.'

'Tijd om te gaan,' zei Mendert. 'Ik ga eerst nog even naar de wc. Het is een lange rit naar Bakstein.'

Toen hij terug kwam, stonden zijn kinderen in de huiskamer op hem te wachten.

'Waar is Trubbel?' vroeg Mendert.

‘Hij zei dat hij even alleen wilde zijn,’ zei Pepijn.
‘Ik denk dat hij het er toch wel moeilijk mee heeft.’

Mendert keek met een bezorgde blik om zich heen.
‘Ik hoop maar dat hij niet het hele huis afbreekt
terwijl we weg zijn.’

Ze liepen naar de auto. Trubbel was nergens te
bekennen.

Terwijl Sanne en Mendert instapten, keek Pepijn
nog even zoekend om zich heen. Toen zette hij zijn
handen aan zijn mond. ‘Dag Trubbel!’ riep hij het bos
in. ‘Tot over een weekje!’ Hij stapte ook in en heel
even meende hij ergens een zacht gegriinnik te horen.
Toen sloeg hij de deur dicht.

Mendert gaf gas en de auto reed weg over het
zandpad, in de richting van de grote stad.

Een paar uur reden ze over de snelweg, tot de stad
aan de horizon zichtbaar werd. Hoe dichterbij ze bij
Bakstein kwamen, hoe drukker het werd op de weg.

Oom Diederik en tante Adelheid woonden aan de
andere kant van de stad, in een groot huis in een
sjeike wijk. Ze moesten door heel Bakstein rijden
voor ze er waren.

Pepijn zat door het raam naar buiten te kijken.
Het was raar om weer in de stad te zijn. Toen zijn
vader vertelde dat ze naar het Nevelwoud zouden
verhuizen, waren Sanne en hij helemaal niet blij
geweest. Vooral Sanne had het verschrikkelijk
gevonden.

Maar Pepijn merkte dat hij was veranderd, en zijn zus ook. Ze waren van de uitgestrekte bossen gaan houden, hoe gevaarlijk die soms ook waren. Nou, hier in de stad hoefde hij in elk geval niet bang te zijn voor de griezels die het Nevelwoud onveilig maakten. Het engste wat je in de stad tegenkwam waren dieven of dronkenlappen.

Jammer eigenlijk. Het zou vast een saaie week worden.

Sanne zat voorin met haar mobieltje te spelen. 'Al mijn vriendinnen hebben het blijkbaar te druk om af te spreken deze week,' zei ze. 'Het lijkt wel alsof ze me vergeten zijn of zo!' Ze staaarde sip uit het raam naar de voorbijglijdende gebouwen.

Mendert keek even opzij. Hij wist niet wat hij moest zeggen, dus wees hij naar een snackbar. 'Iemand honger?' vroeg hij.

'Ja!' riepen Pepijn en Sanne tegelijk, en het leek net alsof een derde stem met hen mee riep.

'We zijn toch veel te vroeg bij oom Diederik en tante Adelheid,' zei Mendert. 'Het duurt nog uren voor we gaan eten. Voor één keer een vette hap dan. Omdat het een speciale dag is. Maar dan eten we de rest van de week gezond.' Hij sloeg rechts af en parkeerde de auto voor de snackbar.

Ze stapten uit en gingen naar binnen.

Vanuit de kofferbak klonk gestommel. Langzaam ging de deur op een kier open. Een lange neus stak door de kier naar buiten en begon te snuffelen.

'Mmm, friet,' klonk een stem. De kofferbak ging iets verder open en Trubbel sprong eruit.

'Argh!' zei hij opeens. 'De zon!'

Hij hield snel zijn handen voor zijn ogen en probeerde terug in de auto te kruipen. Maar het felle licht verwarde hem en de wereld leek om hem heen te draaien. Gelukkig waren het alleen volwassen trollen die in steen veranderden door zonlicht, maar Trubbel kreeg er wel vreselijke hoofdpijn van. En de duizeligheid was bijna nog erger. Hij zwalkte hulpeloos in het rond, één hand voor zijn ogen en met de andere om zich heen tastend.

Een vrouw en een jongetje kwamen over de stoep op hem af gelopen.

‘Kijk, mama, een groene beer,’ zei het jongetje.

‘Dat is geen beer, Luuk,’ zei zijn moeder. ‘Dat is een... eh... een iets anders.’

‘Een kikker?’ vroeg het jongetje.

‘Doe niet zo dom, Luuk,’ zei zijn moeder. ‘Kikkers worden niet zo groot. Het is vast iets uit een film of zo. Ze kunnen tegenwoordig van alles maken met speciale effecten.’

De moeder pakte de hand van het jongetje vast en liep verder.

Het jongetje keek over zijn schouder. ‘Hij lijkt net echt,’ zei hij.

Trubbel bleef rondzwalken, op zoek naar de auto. Opeens merkte hij dat het minder licht was om hem heen. Hij gluurde voorzichtig door één oog en zag dat hij in de smalle steeg naast de snackbar terecht was gekomen. Achter in de steeg lag een berg vuilniszakken.

Trubbel liep snel op de vuilniszakken af en dook er tussen. Hij begroef zichzelf onder het afval en langzaam gingen de hoofdpijn en de duizeligheid weg. Opgelucht bleef hij liggen.

Toen hij om zich heen keek, ontdekte hij dat de vuilniszakken gevuld waren met afval van de snackbar. Hij was in een luilekkerland terecht gekomen!

Enthousiast scheurde hij de ene zak na de andere open en propte zich vol met half opgegeten

frikandellen, hamburgers en restjes friet.

Hij vond zelfs twee dode muizen, die hij tevreden doorslikte.

Tegen de tijd dat hij vond dat hij maar eens terug naar de auto moest gaan, hoorde hij autodeuren dicht slaan. De auto gaf gas en reed weg.

Trubbel schrok. 'Pepijn!' riep hij nog, maar er kwam geen antwoord.

Zijn vrienden waren zonder hem verder gereden. Hij was helemaal alleen, midden in de stad.

Trubbel had het een heel slim plan gevonden. Snel de koffers uit de auto sleuren en ze de struiken in gooien, en zich daarna in de kofferbak verstoppen. Maar hier had hij geen rekening mee gehouden.

Met een zucht kroop hij weer onder de vuilniszakken. Hij raapte een beschimmelde hamburger op en stak hem in zijn mond. Hij kon alleen maar wachten tot het donker werd. Dan kon hij op zoek gaan naar zijn vrienden.

Het wachten was erg saai. Trubbel besloot al snel dat de stad hem eigenlijk helemaal niet beviel. In het Nevelwoud was het simpel om mensen te ontlopen, maar hier waren ze echt overal. Hij was eraan gewend dat zijn mensbeesten rond een uur of elf allemaal wel in bed lagen, en hij hoopte maar dat ze dat in de stad ook deden.

In de steeg, half verborgen tussen het vuilnis, wachtte hij af. Gelukkig merkte hij uiteindelijk dat er steeds minder mensen langs liepen. Er bleven zo nu

en dan auto's voorbij rijden, maar dat werden er ook steeds minder.

Toen het echt rustig werd op straat, kroop Trubbel tussen de vuilniszakken uit en sloop vanuit de steeg tevoorschijn. Hij keek voorzichtig om zich heen. Hij was in een heel andere wereld!

Grote gebouwen van een grijs soort steen torenden als hoekige bergen boven hem uit. Op sommige gebouwen zag hij grote letters die licht gaven in het donker.

Hij liep voorzichtig door de verlaten straat, waarbij hij zo veel mogelijk in de schaduwen bleef. Zo nu en dan zag hij een boom, maar die stond er dan maar eenzaam bij. En ze waren zo klein dat je er nauwelijks in kon klimmen. Vol verbazing bleef hij af en toe staan voor ramen waarachter spullen stonden uitgestald, verlicht door lampen.

Hij stond juist kwijlend voor een raam waarachter allerlei heerlijk eten lag, toen hij opeens geschuifel achter zich hoorde. Trubbel wilde er snel vandoor gaan, maar het was te laat. Het mensbeest had hem gezien.

Het was een man die er erg wild uitzag. Hij had een lange, ongewassen baard en droeg vieze, versleten kleren. In zijn hand had hij een bijna lege fles.

'W-wa sulle we nou krijge?' mompelde de man. Met open mond en grote ogen keek hij naar Trubbel. Daarna keek hij even naar zijn fles en dronk er snel de laatste slok uit.

‘Hoi!’ zei Trubbel, die de man er best sympathiek uit vond zien.

Opeens sperde de man zijn ogen open en hief de lege fles omhoog.

‘Een r-rat!’ schreeuwde hij. ‘Een g-grote vette reuzenrat!’ Hij begon met de lege fles op Trubbels hoofd te slaan.

Hiervan vrolijkte Trubbel een beetje op. Eindelijk gedrag dat hij herkende!

‘Gromm Rrimm Gammelgrits?’ vroeg hij in de trollentaal. Hij dacht dat de man misschien half trol was.

Maar de man leek hem niet te verstaan. Hij bleef

maar doormeppen met zijn fles. 'G-ga weg, fiese fuile reuzenrat!' gilde hij.

Trubbel haalde zijn schouders op. 'Goed, goed... ik snap de hint, hoor.' Hij draaide zich om en wandelde weg.

De man smeedde de fles achter hem aan. Met een klap vloog hij tegen Trubbels achterhoofd.

'Tjongejonge,' mompelde Trubbel. 'Gezellig, hoor, zo'n mensbeestenstad.'

De hele nacht dwaalde hij door de stad, en hij zorgde ervoor dat geen enkel ander mensbeest hem zag. Maar hoe hard hij ook zocht, en door hoeveel ramen hij ook gluurde, hij kon zijn vrienden nergens vinden.

Toen in de verte het eerste zwakke ochtendlicht boven de gebouwen uit kroop, klom hij in een boom. Daar keek hij nog een laatste keer zoekend om zich heen.

Niets. De boom was niet eens hoog genoeg om over de gebouwen heen te kijken.

Hij sprong omlaag en over het hek van een tuin. Vanuit de boom had hij gezien dat het een goede schuilplek zou zijn. Met half dichtgeknepen ogen tegen het ochtendlicht liep hij naar een grote struik, waaronder hij de dag wilde doorbrengen. 's Avonds zou hij verder zoeken.

Aan de rand van een bloemperk zag hij een kabouter staan. Even vrolijkte hij op, maar de kabouter bleek van steen te zijn.

‘Mensbeesten zijn raar,’ mompelde hij. Hij kroop onder de struik en rolde zichzelf op tot een bal. Toen de zon boven de gebouwen steeg en de stad met veel kabaal tot leven kwam, was Trubbel in een diepe slaap gevallen.